

«Caldria unificar definitivament el CEM amb el Gimnàstic de Manresa»

ENTREVISTA. JosÃ© Luis Correa Busto Ã©s el president del Centre d'Esports Manresa. Diu que Vol millorar el futbol base local amb la unificaciÃ³ del seu club amb el GimnÃ stic de Manresa. A mÃ©s de mecenes del club manresÃ , aquest empresari argentÃ-, resident a Vacarisses, Ã©s gerent de l'empresa d'Abrera Proto-Tech System SL, fundada l'any 2004 a Barcelona i dedicada a la fabricaciÃ³ de prototipus per a grans empreses automobilÃ-stiques tant de models com d'utilitatges de control o d'estampaciÃ³.

Al seu paÃs natal, va jugar als equips inferiors d'Argentinos JÃºniors. TÃ© dos fills que s'han dedicat al futbol: Santi i Ãlvaro, aquest darrer milita actualment al juvenil B del CE Manresa. Organitzador del Mundialet intercultural de Manresa, dÃ³na suport a la creaciÃ³ de la ONG Diapo. A mÃ©s d'Abrera tÃ© una planta a Sollana, al PaÃs ValenciÃ, i s'ha expandit cap a Munic i el JapÃ³.

Quina Ã©s la teva relaciÃ³ amb el mÃ³n del futbol?

-ComenÃ§o a jugar a futbol al meu barri d'una petita poblaciÃ³ propera a Buenos Aires fins que amb 10 anys em fitxen per jugar als equips base del mÃitic Argentinos JÃºniors de la capital, la millor categoria infantil d'Argentina aleshores i que coincidÃa amb l'Ã©poca histÃ³rica del futbol argentÃ, amb l'organitzaciÃ³ i consecuciÃ³ del Mundial 1978 per part d'Argentina i l'esclat del fenomen Diego Armando Maradona. Vaig jugar-hi d'interior dret, amb el nÃºmero 8 des del 1974 fins al 1980, Ã©s a dir fins als 16 anys. Ãrem els petits, els *cebollitas*, que vam poder inaugurar noves instal.lacions grÃcies a la venda de Maradona al Boca JÃºniors. Recordo que en la fase d'iniciaciÃ³, fins als 15 anys, no vam perdre cap partit.

Centre d'Esports Manresa

Quin Ã©s el teu primer contacte amb el Centre d'Esports Manresa?

-El 2007 el meu fill Santi hi juga com a cadet de Primera i l'Ãlvaro Ã©s alevÃ de la DivisiÃ³ d'Honor. Des del 1999 visc a Vacarisses i el coordinador Toni Ramos va decidir que els meus fills passessin del Club Esportiu Vacarisses al Manresa. Entro en relaciÃ³ amb d'altres pares que tenien els seus fills tambÃ als alevins i conec un altre argentÃ que serÃ la meua mÃ drete en el mÃ³n del futbol, LuÃs Alberto Villa, que tÃ© un fill de l'edat del meu i Ã©s el coordinador del futbol manresÃ.

Foto: Francesc RubÃ

I quan decideixes optar a la presidÃncia del club?

-Quan el Centre d'Esports Manresa passa la pitjor Ã©poca de la seva histÃ³ria, segons el president d'aleshores, Arcadi Prat. Era a finals de juny del 2011 i els nois veien que les coses no anaven bÃ. Internament, fallava molt la qÃuestiÃ econÃmica, tot i que esportivament el club no anava tan malament. Es va establir una manca de compromÃs amb els pagaments establerts, com els desplaÃaments. El 29 de juny vaig fer pÃblic que aspirava a dirigir l'entitat amb el suport d'un grup opositor format per un grup de pares del futbol base que m'havien proposat liderar-lo, per tal de capgirar la realitat del club. Recordo que el 14 de juliol la nostra plataforma ja era efectiva i a mÃs integrÃvem una altra candidatura que en principi liderava l'exÃrbitre manresÃ Rafel Vilaseca Arroyo. DesprÃs de diverses dimissions, el dia 28 de juliol, encapÃalo una nova junta gestora amb vuit membres que compta amb el suport de l'alcalde ValentÃ Junyent, ratificada el dia 5 d'agost. NomÃs tres dies desprÃs, la FederaciÃ Catalana de Futbol ens registrava com a nova junta gestora i anunciava eleccions en una termini mÃxim de tres mesos. Eliminada la candidatura de Ramon Llorente per un defecte de forma, accedeixo a la presidÃncia el 28 d'octubre del 2011.

Amb quines persones comptes inicialment?

-Durant els tres anys en què els meus fills formen part de la disciplina del Centre d'Esports Manresa, de primer m'adono que puc col·laborar amb la junta directiva d'Arcadi Prat i tot seguit m'adono que puc gestionar el club quan diversos pares i mares amb fills, petits futbolistes, em visiten a l'empresa per proposar-me la col·laboració. En aquell primer contacte, recordo entre d'altres, Paco Castellano, Lluïsa Nadal, Lluïsa Tulleuda i Josep M. Morató.

Poc abans, però, com vas reaccionar a la negativa de l'anterior directiva a fer jugar el teu fill a la màxima competició, com s'havien compromès?

-M'ho vaig prendre amb filosofia. Penso que el club havia tingut uns dirigents altruistes, però que en l'aspecte social tenien uns paràmetres de gestió en la competició que, en el fons, no eren correctes.

Amb la perspectiva que dóna el temps, podem incidir una mica més en aquesta valoració?

-Penso que hi havia un excés de zel i desconfiança per part dels dirigents anteriors. Pel que a mi respecte, vull estar en el mandat que em toca, per organitzar el club d'una manera professional, però sense que sigui una càrrega excessiva per a ningú, ja que sovint es generen unes expectatives no realistes.

La Bruixa d'Or

Tot i que no se n'ha parlat, la Bruixa d'Or també volia ser un espònsor de l'entitat. Com és que no es va arribar a un acord?

-Tant ahir com avui em semblen excessives les pretensions de Xavier Gabriel per a un patrocini.

El teu mecenatge ha arribat als 240.000 euros en tres temporades?

-El 2011 vam haver d'injectar inicialment 48.000 euros al club, ja que no hi havia cap altre ingrés. Amb el que es recaptava de la temporada 2011-2012 només n'hi havia per pagar les despeses de l'anterior. Calia fer un pressupost nou per donar liquidesa al club i sanejar el que havia de venir. No es podia seguir començant la temporada amb dèficit que s'incrementava l'any vinent. Així, amb el pressupost del nou any liquidat el deute i fem front als sous dels tècnics, entrenadors i d'altres empleats del club. No m'agrada gaire parlar de xifres, però sí que és cert que en tres temporades hi he aportat 240.000 euros. A la temporada 2011-12, d'un pressupost de 250.000 euros n'hi vaig aportar 78.000; a la 2012-13, sobre un pressupost de 351.000 euros, l'aportació personal va ser de 140.000; i aquesta darrera temporada 2013-14, d'un pressupost global de 390.000, 60.000.

Com a president, com en planifiques la gestió?

-M'interessa la gestió, l'organització i el control. Per això vam crear 8 àrees de treball: econòmica, social, esportiva, comunicació, tresoreria, secretaria, jurídica i mèdica. Aquests dos darrers anys, hem tingut problemes de manca de personal per poder dur a terme totes les àrees de la nova estructura. Tot i així, la gestió ha millorat perquè estem organitzats i el control serveix per veure com funcionem. De moment, afavorim 430 nois.

Ara, quins són els principals objectius del club?

-En aquests moments, Manresa té un club per acollir cada vegada més nois en la pràctica del futbol. Els nostre repte és poder crear un bon club en l'àmbit català. Durant els cinc anys de la meua presidència, tenim el compromís de generar recursos propis, per tal que l'entitat sigui estable. Esportivament, l'objectiu ha de ser retornar l'equip a la Tercera Divisió, millorant la base, amb jugadors que surtin majoritàriament del juvenil i d'altres jugadors amb experiència, que ja hagin passat pel Manresa. Cal millorar la presència d'espectadors, ja que actualment tan sols un centenar va al camp, però per això cal fer un bon equip que s'impliqui amb la ciutat i pujar de categoria.

Econòmicament, ja està sanejat?

-El Centre d'Esports Manresa ara genera més ingressos que quan vaig entrar, però encara no els suficients perquè sigui viable. Cal una remodelació de les instal·lacions, amb millors professionals en el camp esportiu. També s'ha fet una remodelació del bar, que ara comença a ser rendible, i fa l'aportació que també li pertoca, al club.

Com són les relacions amb l'Ajuntament?

-Actualment són fluïdes. Des de l'any passat, hem aconseguit la cessió de les instal·lacions fins a la finalització del nostre mandat. L'aportació municipal és la mateixa que hi ha hagut fins ara, és a dir que es fan càrrec dels rebuts de la llum i l'aigua. No ens aporten cap subvenció, però sí alguna ajuda en el material esportiu. La millora de l'estadi és molt difícil i la veiem molt poc factible en els propers tres anys.

Com és la nova àrea social d'atenció a l'usuari?

-En la nostra filosofia, per poder exigir és imprescindible donar els mitjans necessaris per treballar. La millora de les infraestructures comporta canvis significatius per donar un ús a totes les sales: audiovisuals, despatxos, noves oficines, atenció a l'usuari... Amb capacitat econòmica podem pagar la formació esportiva als nostres col·laboradors.

Quina és la principal novetat de l'àrea de Comunicació?

-Diria que la creació el setembre del 2012 de la revista *Fem Manresa* que aquest desembre ha tret el número 10. Es tracta de donar a conèixer totes les activitats esportives del club. Habitualment també s'hi fa una entrevista, que en aquest darrer número s'ha dedicat al vicepresident del CEM i exàrbitre de futbol Rafel Vilaseca. La coordinació i la publicitat van a càrrec del meu amic Luis Villa. La revista està en fase de consolidació. És una idea que vol generar recursos i fer participar la gent del club.

Què vol ser el Llibre Blanc del Centre d'Esports Manresa?

-Una presentació resumida del club on arriba el nou jugador. Inclou una presentació de la ciutat i els serveis que ofereix. També ens servirà per oferir-lo als clubs forans que participin en els diversos torneigs. Per això, les presentacions tractem sempre de fer-les a l'ajuntament.

Què ens pots dir de l'ONG, Diapo CEM?

-Va ser una idea de Moctar Thera, de l'Associació d'Amics del Senegal, Abul Dgitté i Luis Alberto Villa, involucrats també (encara que hi ha més gent) en l'organització del Mundialet intercultural de Manresa, des de fa 11 anys. Al començament, era una iniciativa de Moctar Thera que va canalitzar 70 nens d'origen immigrant d'Àfrica i Sud-amèrica, actualment també d'aquí, integrada com a ONG, al nostre club. Entrenen dos cops a la setmana, els proporcionem roba, fem els tràmits federatius i el pagament dels arbitratges. Hi ha equip cadet, infantil i aleví federats. El patrocini dels desplaçaments el fa Europcar, que hi aporta dues furgonetes. Es preveu que evolucioni com una secció del CEM, si genera recursos propis, ja que hi ha una mancança en l'àmbit social. Per funcionar correctament, penso que necessita també la implicació de l'Ajuntament i d'altres estaments ciutadans. De moment participen en els nostres torneigs i cada vegada més juguen dins del nostre estadi.

Foto: Francesc Rubí

Futbol base

Com s'hauria de millorar el futbol base de la ciutat?

-Caldria unificar definitivament el CEM amb el Gimnàstic de Manresa. En el torneig d'alevins ja hem assolit que una seu sigui la del Gimnàstic. Mantenim converses amb Miquel Sebastián i el president d'honor del Gimnàstic, Francesc Bosch, que ens ha suggerit diverses formes d'agrupació. Penso que estaria bé una fusió dels clubs amb una sola junta directiva. No tinc cap pretensió de ser-ne president, però sí que tinc molt clar que m'agradaria acabar el mandat amb un sol club de

futbol base fort a Manresa.

Quina importància doneu a l'organització de torneigs?

-Són una activitat bàsica i un fet fonamental per donar a conèixer les categories del nostre club. Per això n'organitzem d'elit tant en el futbol femení, amb la presència de 25 equips, com en el cadet i ara també en categoria aleví. Precisament, del 2 al 4 de gener es desenvolupa el primer Torneig de Reis elit aleví del Centre d'Esports Manresa, amb la participació dels cinc equips alevins del club, a més dels del Liverpool FC, Barça, Màlaga, Sevilla, Celta i Atlètic Club de Bilbao.

L'esdeveniment també ajuda a despertar la nostra ciutat. Entre d'altres coses, demana la creació de més hotels a Manresa. Calen idees, però després s'han de realitzar.

Et penses presentar a la reelecció?

Dependrà de si assoleixo o no els objectius que m'he marcat en aquests cinc anys.

Proto-Tech System

A què es dedica la teva empresa i quina activitat concreta hi desenvolupes?

-L'empresa Proto-Tech System SL la vam fundar a Abrera tres socis. Un de Rubí, un de València i jo. Hi desenvolupem el mecanitzat i els acabats, així com diversos components de disseny. En una primera fase fem els prototipus, tant d'automoció que ens és una demanda prioritària i on ens cal innovar més, com d'aeronàutica on s'ha passat d'una construcció del 30% d'alumini al 70% de fibra, que constitueix un canvi substancial, i sectors més estables com són el naval i el ferrocarril. El client ens dóna el disseny 3D i a partir d'aquí el projecte per fabricar xapa (matrickeria), mecanització, estampació, taller al làser, soldar i muntatge del cotxe. És a dir, que podem fer tot el procés de mecanització a la fabricació del cotxe.

Models

On es fan els models?

-Es fan íntegrament a 12 quilòmetres de Munic, concretament a la localitat de Unterschleissheim, amb fabricacions pròpies, d'acord amb el dissenyador que té la idea de la forma interior i exterior del cotxe. Es mecanitza d'acord a una geometria i s'escaneja amb una motllura a mà, que és un material d'argila anomenat Clay. El model de referència es basa en una matemàtica completa del cotxe i en la seva viabilitat. Es tracta d'un material dur de resina mecanitzat, motllurat a màquina visualment. El final de línia l'anomenem DKM, per exemple a Seat, que disposa d'una gran tecnologia per a la fabricació del cotxe i amb controls més estrictes que la mateixa Volkswagen. El seu control de dades pertany al rang de qualitat més estricte, d'acord a les toleràncies que ens donen, però és cert que no ho saben vendre. És una etapa sense fase de funcionabilitat, que s'anomena Show cars, que són vehicles només per exposicions i fires, d'aparença real, però només en el caràcter. El control i el calibre són l'útil per controlar el material de les produccions i la seva certificació, que el client exigeix.

Estampació

Quina és la darrera fase del disseny?

-L'estampació i els prototipus en xapa i sèries curtes. És efectivament la darrera fase per les grans empreses, abans de la producció. És la demostració definitiva que el cotxe complirà les especificacions per normativa, és a dir, pel que fa a xocs, inclemències climàtiques, quilometratge, llantes mecanitzades, cops per trencament o refredament, com si ja fos de producció real. I ara, des de fa un any, també fem l'estampació en calent, arran dels cotxes elèctrics.

Des d'on i per a quines marques treballem?

-L'empresa treballa directament per a Seat, Volkswagen i Audi; indirectament, per a Honda, Toyota, BMW i Ford. Des de l'any 2004 tenim la seu principal a Abrera; el 2007 vam comprar unes noves naus a València que van començar a treballar a partir el 2008 per als primers promotors de Ford i el nostre soci d'Almussafes hi fa de gerent. Després de cinc anys de treballar per a Volkswagen, el juny del 2011 vam inaugurar la planta d'Alemanya, que és la

primera en disseny en l'àmbit mundial, per això entenem que la nostra primera fase ara ha d'estar en sòl alemany. Recentment també ens hem instal·lat al Japó per a l'estampació en calent, mitjançant la Gestamp, a través d'un contracte de col·laboració. Això ens permet treballar indirectament per a Honda, Toyota i Nissan, amb més de 100 empleats directes, 6.500 projectes desenvolupats en diferents fases i en 10 anys hem pogut passar d'una facturació de 400.000 euros als 14 milions actuals.

Independència

Quina és la teva visió sobre la independència de Catalunya?

-En parlo sovint, perquè hi ha molta gent identificada en el procés. La lluita del poble per recuperar la seva història sempre és lícita i els seus membres ho han de seguir intentant perquè sigui una realitat. Els temps que s'han marcat els dirigents fan que no n'acabi d'estar convençut. Ara bé, crec que si s'ha començat un moviment i perdura en el temps, pot assolir el fi que persegueix la majoria del poble de Catalunya. Cal molta il·lusió i posar-hi ganes per assolir-ho. Caldria establir unes regles del joc en què la gent hi pugui creure. Si és una il·lusió col·lectiva la independència acabarà sent una realitat i no un simple joc. No sé el temps que pot durar.

On veus el principal inconvenient?

-En la direcció del procés. Cal pensar que a Europa es coneix Espanya i això pot ser un seriós problema per Catalunya. Pel que fa a la gestió, es veu arreu que es fan coses al país, però a l'exterior no hi ha aquesta sensació. Es parla d'independència, però com que es fa poc soroll, a diferència d'altres llocs, la situació a l'exterior es complica més. A l'Argentina, a part de la tradició futbolística, no n'hi ha de culturals, ja que s'adapten fàcilment les d'Estat Units, Espanya o Itàlia. En canvi, a Catalunya hi ha una cultura pròpia, que als que venim de fora ens costa més d'entendre, perquè no l'hem viscuda. Però em sembla il·lusionant el camí emprat per la societat civil catalana.

Els espanyols ens volen fer por i ens diuen que les empreses marxaran de Catalunya.

-En l'aspecte empresarial no em preocuparia gaire, perquè qualsevol empresa, si fa la feina bé, amb professionalitat i il·lusió mai no pot resultar perjudicada. Ho tinc ben clar, la independència de Catalunya no és un problema en l'àmbit empresarial.

El Perfil

José Luis Correa Busto neix a Córdoba (Argentina), l'1 de febrer de 1964. Fill de Ricardo Rubén, un supervisor de l'empresa Coca-Cola, i Clarisa, mestressa de casa. Té dues germanes, Sandra i Mariela. De ben petit va al col·legi San Miguel, de Buenos Aires. Després, a causa que havia nascut amb una deformació congènita, la seva família decideix portar-lo a Córdoba amb un especialista perquè vagi fent una evolució natural del creixement. Es recupera satisfactòriament i fa vida a la província de San Miguel, en una localitat a 30 quilòmetres de Buenos Aires, on s'estarà fins als 26 anys. Estudia primària i secundària al col·legi San Miguel fins que amb 16 anys ingressa a l'escola d'aprenentatge de la Ford, a la ciutat General Pacheco. Creix amb el sistema dual d'estudi i pràctiques a l'empresa. Amb 19 anys comença els estudis de matricer, durant 7 anys. Fins i tot comença la carrera d'enginyeria industrial, però la deixa al tercer curs. Buscava progressar professionalment i decideix treballar a un ritme més alt. I si fins ara s'havia dedicat a la fabricació, ara li comença a interessar el muntatge. Així que a partir del 18 de juliol de 1990 decideix acceptar un contracte de l'empresa Dover de Barberà del Vallès com a operari en la secció de mecanitzat. Era solter i volia progressar, però al cap de sis mesos presenta una excedència a la Ford. Li proposen renunciar i retornar a l'Argentina, però enlloc d'això, decideix fer d'ajudant de l'encarregat en una secció de mecanitzat de 50 persones. Al cap d'un any, 1991, ja exerceix d'encarregat.

Es casa el gener de 1992 amb l'argentina Susana Gómez, amb qui tenen dos fills: Santi i Álvaro. S'estableixen a Barberà del Vallès i el Santi neix el 21 de març de 1993. El 1995 adquireixen un pis de compra. Un empresari de Ponferrada el convenç per anar-se'n hi a viure un any després i el 8 de novembre de 1996 neix el seu fill Álvaro. Professionalment, es dedica a la matriceria i a la fabricació de motlles d'injecció DDM (disseny i desenvolupament de motlles) fins al setembre de

1998, en què torna a Catalunya al pis de Barberà i a Estampaciones Sabadell, una fàbrica de Palau de Plegamans que es dedica a l'I+D, en prototipus i calibres. Volia un lloc de responsabilitat, amb una filosofia diferent i més dedicació a la feina: "M'agrada la forma de treballar de Catalunya, on hi ha més dedicació per la feina, que de cara a les empreses és molt bo. És una filosofia del treball que no és només una forma d'adquirir un manteniment, sinó més aviat una forma de vida". A diferència d'altres llocs de l'estat, entén que a Catalunya no es concep viure sense treballar. L'any 2000 treballa per la multinacional EDAG, que es dedica a l'estructura i estampació de prototipus de xapa per a cotxes. Si ja dominava la matriceria i els motlles, ara s'especialitza en calibres i prototipus de xapa, de manera que la seva trajectòria professional el va formant paulatinament en el que serà l'activitat de la seva pròpia empresa. Del 2002 al 2004 treballa en societat amb el taller de modelatge B.B (Bernardo Belmonte) de la barriada de Sant Andreu de Barcelona. I, ja el 2004, funda la seva pròpia empresa a Abrera: Proto-Tech System SL, amb dos socis més, un de Rubí i l'altre de València. Actualment exerceix de gerent i l'empresa es dedica al desenvolupament del mecanitzat i d'altres components com el disseny i els acabats. Esportivament, comença a jugar a futbol al barri i als 10 anys fitxa per Argentinos Júnior, on jugarà d'interior dret des del 1974 fins al 1980. Deixa el futbol als 16 anys en entrar a la Ford. Des de l'any 1999 viu a Vacarisses. El 2007 el seu fill Santi juga amb el cadet de primera del Centre d'Esports Manresa i l'Álvaro en l'aleví de la Divisió d'Honor. Així que entra en contacte amb el club i a partir del 2011 n'assoleix la presidència, que comporta el seu mecenatge i una millora evident en la gestió professional del club.

Foto: Francesc Rubí